

GOCA ARDICI GÖLGE BASTI

İlkbaharın başındayız, boş zamanlarını geçirmek ya da görmek istediği biriyle görüşmek için halkın uğrak yeridir kozun dibi. Bazen de hesaplaşmak istendiğinde kozların paylaşıldığı meydan yeridir, kozun dibi. Hele Cuma günleri küçük bir mahşeri andırır. Bakmayın şimdilik az sayıda insanların olduğuna, yayla zamanı geldiğinde bu kozun dibi ve mevcut meydanın tamamını tıklım tıklım dolduran her yaşta insan kalabalığını gördüğünüzde tüm düşünceleriniz değişir... Bu düşünceler arasında yoğun bir hayal ortamındayım, onca insanlar arasında “yayla zamanı” deyince, çocukluk arkadaşım Ali’nin sözlerini yankılanır hissettim kulağımda. Birbirleriyle sohbet eden onca insan arasında yalnızım, şimdi gönlüm Ali ve Ali’nin Karabiberi ile baş başa ...

Ali, on yedi on sekiz yaşlarında yağız bir delikanlı, Karabiber, on altı on yedi yaşlarında bir ceylan, bir kınalı keklik. Ali’nin gönlünde Karabiber, Karabiberin gönlünde Ali, taht kurmuşlar, cevherin en güzelinden. İki taht arasında hayli zor çileler var çekilmesi gereken, hayli çetin yollar var aşılması gereken...

“Ali, bunun farkında, çekiyor çilesini,
Susuyor, bunca derde çıkarmıyor sesini.
İlahi aşk yolunda bir umut var içinde,
Kavuşmak ümidiyle saklıyor hevesini”.

Ali, hep heyecanla anlatırdı;

“Dezzem oğlu, yayla zamanı gelince benim halim ne olur?” Derdi.

Ali’nin bu sözlerinin ne manaya geldiğini bilmeme rağmen yine de bilmiyormuş gibi sorardım.

“Ne olur senin halin Ali?” Dediğimde,

Ali’nin, “Sorma dezzem oğlu, ben biterim, ben ölürüm, ölürüm ben dezzem oğlu” diyen mahsun ve çaresizlik ifade eden sesine meftun olurdum. İçimden “bu çocuk verem olacak” diye düşünürdüm. Üzülürdüm Ali’ye, kendine sezdirmeden.

Ali, bana birkaç gün öncesinde ve daha önceki günlerin gecelerinde bilmem kaçınıcı defa anlattığı aşkına dair olayı sanki hiç anlatmamış gibi yeniden, yeniden anlatırdı. Ben hep dinlerdim. Sabırla dinlerdim Ali’yi. Ara sıra dinlediğimi fark ettirmek için; “Ah Alim, ah” dediğimde, Ali daha bir şevkle anlatırdı.

Her defasında ilk defa duyuyormuş gibi heyecanla dinlerdim, Ali’yi. “Karabiberim” derdi Ali, başka bir şey demezdi. “Karabiberim”.

Akşam oldu mu, Baranın Gözü'nden ta Boz Burun'a kadar ay ışığında yürürdük. Ali anlatır ben dinlerdim. Sabahlara kadar sürerdi Kara Biber hikayesi... Ama Karabiber'in, Ali ile yaşadıkları aşk hikayesinden haberim olduğuna dair bir bilgisi yoktu.

Gündüz herkes gibi Ali de, ben de işimizde gücümüzdeydik. Ama Ali'nin Karabiber ile yeni durumlar yaşadığında bana anlatmak için akşamı iple çektiğini düşünürdüm. Hoş ben de zaten Ali'nin anlatımlarına abone olmuş gibiydim. Bir nevi bağımlılık.

Bir defasında; "yayla zamanında neden ölüyorsun Ali" diye sorduğumda,

"Dezzem oğlu, karabiberimle aramızda haberleşme için kullandığımız bir günümüz ve parolamız/işaretimiz var. Yayla zamanı geldiğinde bizim günümüz de, parolamız da işe yaramıyor." Demişti Ali. Ali'nin bu cümlesini sonra hayli merak eder olmuştum gün ve parola/işaretini... Mutlaka Ali'ye sormam, öğrenmem gerektiğini söylüyordu içimden bir ses....

"Sor, sor" diye.

Ben, Ali'ye sormadan Ali'nin bunu bana anlatacağına dair sezgilerimi dinleyerek, içimden gelen "sor, sor" sesine itibar etmemiştim ama içim de rahat değildi...

...

Bizim oralarda orman yangını olduğunda sadece orman idaresinde çalışan yangın söndürme ekipleri ya da askerler değil, onların yanında tüm halk gönüllü olarak yangın söndürme hareketine katılırdı. Temmuz ayı ortalarında, sıcaklar kasıp kavuruyordu ortalığı. O günlerde Kırksu Karapınar mevkiinde meydana gelen bir orman yangını hadisesi yaşanmıştı. İki-üç gün süren yangın söndürme ve soğutma faaliyetine ben ve Ali de katılmıştık. Haliyle iki, üç gece bir araya gelememiştik. Oysa gündüzleri orman istihsal alanında birkaç arkadaşımızla beraber çalışıyorduk. Nedense gündüzleri Karabiber ile ilgili konuyu hiç konuşmazdı Ali. Ben de diğer arkadaşların yanında kendisine hiç sormazdım...

...

Cuma günüydü işten eve dönerken, Ali'nin "Akşam sohbet edelim mi dezzem oğlu" demesi benim için pek sürpriz olmamıştı ama heyecanlanmadım da diyemem.

Akşam olduğunda bu sefer Boz Burun'dan başlamıştı sohbetimiz.

Konuyu ben başlatmıştım. Ali'ye "şu yayla zamanı konusunu ve parola-işaretini anlatmasını isteyerek.

Ali bu, durur mu?

"Dezzem oğlu, Karabiberim ile aramızda Bozyer'deki goca ardıc var ya hani ikindiye doğru Almalı'nın gölgesi goca ardıcın üzerine düştüğünde yani "goca ardıc gölge bastığında" Her pazar günü bahçelerinde bir yerde buluşup, görüşüp, konuşarak hasret gideriyorduk. Karabiberim de ailesi ile birlikte yayla zamanı, yaylaya gittiği için parolamız da, işareti de suya düşüyor, hiç işe yaramıyor" derken son nefesini veren az sonra mevta olacak birinden gelen bir ses gibiydi sesi... İçim titremişti.

Aradan geçen zaman içinde araya yaylalar girdi, okullar girdi, it-çubuk girdi.

Derken, Alim;

“İřte řimdi kader yolu ayrı dūřtı

Sana bařka, ona bařka biri dūřtı.

Olmuyor bak zor ile Alim, zor ile,

İimize Karabiber harı dūřtı.”